

лѣтното слънце и да подишатъ чистъ въздухъ. Ние запѣхме пѣсенъта на пролѣтъта.

Пролѣтъ мила животворна,
 Колко хубава си ти!
 И засмѣна, благотворна,
 Пълна съ дражесть, съ красоти.

Гласътъ ни излизаше прѣзъ гърлата и се носѣше далече прѣдъ насъ. Хората ни гледахъ, но ние се си пѣхме. Вървимъ, скачаме и си пѣемъ, и се смѣемъ. Дѣцата припкахъ. Бѣло и Султана — още повече.

Ето вече пакъ сме на драгалевския пѣтъ. Ето пакъ арсеналътъ, пакъ рѣката, пакъ казармитѣ. Ние сме въ града. Слънцето тъмно захожда задъ Люлинъ планина, и ние влизаме въ къщи.

Малкия читателъ, знамъ, пита, какво станъ съ врабчето. Отговарямъ му, донесохме си го у дома. Коце му намѣри клѣтка и го тури въ нея. То навикна. Крилцето му оздравѣ. Веѣкой день той му даваше просо и водица. Еднѣжъ отвори клѣтката пакъ да му налѣе вода. То изхвъркна изъ отвѣтрѣ и кацна на едни камъни, що бѣхъ натрупани въ двора. Откъдѣ се взе тази пуста Ружа — котката на нашитѣ съсѣди, и „капъ“, улови го за врата и побѣгна. А, проклетата, отнѣ му душицата! . . . На другий день му намѣрихме перцата задъ къщата. На всички ни станъ мъчно. Коце и Марийка дори си поплакахъ отъ милость. Тѣ прокълнахъ кръвожадна грабителка.

Е. Спространовъ.

Скорогоговорка.

Прилапънъ прѣсна прѣхвъркна.

Колко лѣти можешъ да изговоришъ горната скоропоговорка на единъ духъ?